

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vajnara a soudkyň JUDr. Hany Douskové a Mgr. Adély Kaftanové ve věci

žalobkyně: **Modrá pyramida stavební spořitelna, a. s.**, IČO 60192852
sídlem Bělehradská 222/128, 120 21 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Samuelem Schreiberem
sídlem Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

za účasti: **RNDr. Ivan K.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Kadlecem
sídlem Lucemburská 1569/47, 130 00 Praha 3

o nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 10. 2020, č. j. 15 C 240/2017-1016

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit RNDr. Ivanu K. na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 8 228 Kč k rukám advokáta JUDr. Jakuba K., a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se v předmětné věci domáhá nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra ze dne 10. 7. 2017, ev. č. FA/8958/2017, ve znění rozhodnutí o námitkách ze dne 25. 9. 2017, ev. č. FA/10904/2017, (kterým vyhověl návrhu RNDr. Ivana K. a uložil jí povinnost uvést účet stavebního spoření č. xxx, který pro něj zřídila na základě smlouvy o stavebním spoření ze dne 3. 12. 1999, do stavu, ve kterém by byl, kdyby na základě oznámení ze dne 15. 5. 2015 neukončila právní vztah založený smlouvou z důvodů přespoření cílové částky) tak, že se návrh navrhovatele RNDr. Ivana K. zamítá.

2. V dosavadním řízení:
 Obvodní soud pro Prahu 2 („soud I. stupně“) rozsudkem ze dne 26. 10. 2018, č. j. 15 C 240/2017-491, nahradil rozhodnutí Finančního arbitra ze dne 10. 7. 2017, ev. č. FA 8958/2017, ve znění rozhodnutí o námitkách ze dne 25. 9. 2017, ev. č. FA 10904/2017, tak, že návrh RNDr. Ivana K. zamítl; zároveň rozhodl o nákladech řízení. Výkladem článku 9 odst. 7 Všeobecných smluvních podmínek stavebního spoření (dále jen „VSP“) dovodil, že naspoření cílové částky nepochybně vedlo k naplnění účelu, pro který byla smlouva o stavebním spoření uzavírána, a tímto okamžikem zanikl důvod pro její další trvání, neboť existence smluvního vztahu byla časově omezena.
 Městský soud v Praze („odvolací soud“) rozsudkem ze dne 16. 5. 2019, č. j. 29 Co 131/2019-645, potvrdil rozsudek soudu I. stupně a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Ztotožnil se s jeho závěrem, podle něhož doba trvání smlouvy o stavebním spoření byla od počátku časově omezena dobou trvání sjednaného účelu spočívajícího ve shromažďování finančních prostředků do výše sjednané cílové částky, po jehož dosažení smluvní vztah zanikl. Vyšel přitom stejně jako soud I. stupně ze čl. 9 odst. 7 VSP, § 578 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, resp. § 603 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“).

3. Soudy obou stupňů vzaly za prokázané, že Finanční arbitr ve výroku I. nálezů ze dne 10. 7. 2017, evidenční č. FA/8958/2017, rozhodl, že stavební spořitelna je povinna obnovit vedení předmětného účtu stavebního spoření a uvést účet stavebního spoření do stavu, ve kterém by byl, kdyby na základě oznámení ze dne 15. 5. 2015 neukončila právní vztah založený smlouvou z důvodu přespoření cílové částky, a to ve lhůtě tří dnů. Výrokem II. byl zamítnut návrh RNDr. Ivana K. na určení, že smlouva o stavebním spoření trvá. Na základě námitek podaných stavební spořitelnou Finanční arbitr rozhodl, že spořitelna má předmětný účet uvést do požadovaného stavu ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, jinak nebylo námitkám vyhověno (srovnej rozhodnutí ze dne 25. 9. 2017, ev. č. FA 10904/2017). Správní orgán podložil své rozhodnutí zjištěním, že žalobkyně a RNDr. Ivan K. uzavřeli dne 3. 12. 1999 smlouvu o *stavebním spoření s cílovou částkou 125 000 Kč. Ve všeobecných obchodních podmínkách si smluvní strany sjednaly, že „na písemnou žádost účastníka, může stavební spořitelna zvýšit cílovou částku stavebního spoření“, přičemž „úhradu ve výši 1% z částky, o kterou byla cílová částka zvýšena, účtuje k tíži účastníka“ (čl. 9 odst. 1 VSP). V čl. 9 odst. 7 VSP si ujednaly, že „přespořením cílové částky se rozumí stav, kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka. Přespoření cílové částky není přípustné; v takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisíce Kč nahoru stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku a rozdíl úhrady (viz odstavec 1) vzniklý navýšením cílové částky stavební spořitelna zúčtuje k tíži účtu účastníka. Pokud účastník dodatečně vyjádří nesouhlas s tímto postupem, má stavební spořitelna právo smlouvu vypovědět“.* Dne 29. 12. 2004 vložil RNDr. Ivan K. mimořádný vklad, čímž se zůstatek na účtu stavebního spoření zvýšil na 127 752,10 Kč. Formou mimořádných vkladů od vzniku smlouvy až do 25. 6. 2015 vložil celkem 1 160 550 Kč. Přípisem ze dne 15. 5. 2016 žalobkyně RNDr. Ivanu K. oznámila, že ke dni 30. 4. 2015 bylo evidováno překročení cílové částky, že dále nesouhlasí s jejím dalším navyšováním a vyplatí mu zůstatek účtu. RNDr. Ivan K. s postupem žalobkyně nesouhlasil a inicioval řízení před Finančním arbitrem, který rozhodl v jeho prospěch.

4. Zjištěný skutkový stav soudu právně posoudily podle § 1, § 5 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb. o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření (dále jen „zákon č. 96/1993 Sb.“).
5. Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 18. 12. 2019 č. j. 33 Cdo 3903/2019-812 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2019, č. j. 29 Co 131/2019-645 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. 10. 2018, č. j. 15 C 240/2017-491, zrušil a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení.
6. Dovolací soud uvedl, že odvolací soud učinil závěr, že posuzovaná smlouva o stavebním spoření byla uzavřena na dobu určitou, protože dosažením cílové částky byl smluvní vztah ukončen v rozporu s již ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu. Uvedl, že v posuzované věci byla smlouva o stavebním spoření uzavřena dne 3. 12. 1999, a proto podle ust. § 3028 odst. 3, věty první o. z. je pro právní vztah účastníků rozhodující úprava podle dosavadních právních předpisů, tj. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). Dovolací soud se předestřenou otázkou v obdobných skutkových souvislostech (a ve sporech s toutéž žalobkyní) zabýval již v rozhodnutích ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2367/2018 a ze dne 22. 5. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2986/2018, a též v rozsudku ze dne 30. 9. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2013/2018. Zde přijal a odůvodnil závěr, že *„způsoby, jimiž zaniknou subjektivní práva a povinnosti tvořící obsah právního vztahu ze smlouvy o stavebním spoření, vyplývají ze smluvních ujednání a ze všeobecných obchodních podmínek. Pro odpověď na otázku, zda zanik nastává okamžikem, kdy účastník spořením dosáhl cílovou částku, tj. uplynutím doby ve smyslu § 578 obč. zák., je rozhodující výklad oddílu IV čl. 9 odst. 7 ve spojení s dalšími ustanoveními VOP (§ 35 odst. 2 obč. zák.)... ujednání o „automatickém“ navyšování cílové částky pokračujícím spořením účastníka stavebního spoření a přijímáním jeho plateb stavební spořitelnou na účet stavebního spoření, jež nepopírá účel smlouvy o stavebním spoření, vylučuje úvahu o omezení trvání právního vztahu založeného smlouvou o stavebním spoření ve smyslu § 578 obč. zák.“*. Začátek a konec doby spoření stanovily všeobecné obchodní podmínky ve shodě s tím, co vyplývá z § 5 odst. 14 zákona č. 96/1993 Sb., tj. *... začíná dnem uzavření smlouvy a končí vyplacením vkladů účastníka, státní podpory a úroků z nich nebo poskytnutím úvěru (tj. dnem uzavření úvěrové smlouvy) nebo zánikem právnické osoby jako účastníka“*.
7. Nyní opětovně odvoláním napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, již mělo být rozhodnuto tak, že rozhodnutí Finančního arbitra ze dne 10. 7. 2017, ev. číslo FA 8958/2017, ve znění rozhodnutí Finančního arbitra o námitkách ze dne 25. 9. 2017, ev. číslo FA 10904/2017 se v plném rozsahu nahrazuje tak, že návrh navrhovatele RNDr. Ivana K., nar. xxx, bytem xxx xxx, ze dne 20. 4. 2016, se zamítá (výrok I.). Výrokem II. uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému (účastníku řízení) náhradu nákladů řízení ve výši 69 845 Kč k rukám jeho právního zástupce ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku.
8. Soud I. stupně vyšel z dříve zjištěného a dále nezměněného skutkového stavu, když za rozhodující považoval výklad ust. čl. 9 odst. 7 VOP platných v době uzavírání smlouvy mezi účastníky. Na dané aplikoval ust. § 1, § 5 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb. Odkázal na stanovisko Finančního arbitra a zejména na právní názor vyjádřený dovolacím soudem v tomto sporu i ve sporech skutkově shodných. Uzavřel, že jednostranným oznámením o ukončení právního vztahu založeného smlouvou o stavebním spoření z důvodu přespoření cílové částky ze strany žalobkyně nedošlo k jeho ukončení, a žalobkyně je povinna své závazky ze smlouvy plnit. Smlouva je i nadále platná a účinná a k jejímu ukončení dojde vyplacením cílové částky, státní podpory a úroků z nich. Pokud se jedná o argumentaci žalobkyně vznášenou v průběhu řízení, soud I. stupně se zcela ztotožnil s rozhodnutím Finančního arbitra.
9. Protože soud I. stupně dospěl k závěru, že Finanční arbitr v daném případě o sporu rozhodl správně, žalobu ve smyslu § 250i o. s. ř. zamítl.

10. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. Procesně úspěšnému účastníku soud I. stupně přiznal nárok na náhradu nákladů řízení, které jsou představovány odměnou advokáta za 13 úkonů právní služby vypočtenou dle vyhl. č. 177/1996 Sb. (§ 9 odst. 4, písm. d) ve spojení s § 7, jeden úkon á 3 100 Kč), 14 paušálními náhradami po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky (13 + 1 paušální náhrada za podání ze dne 16. 1. 2018), soudním poplatkem za odvolání ve výši 2 000 Kč a soudním poplatkem za dovolání ve výši 14 000 Kč.
11. Proti rozsudku podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání, ve kterém namítala jeho nepřezkoumatelnost (§ 205 odst. 2, písm. c/ o. s. ř.) a nesprávné právní posouzení (§ 205 odst. 2, písm. g/ o. s. ř.). Kromě argumentace, jež je v základu zcela shodná s obsahem námitek žalobkyně proti rozhodnutí Finančního arbitra, která je účastníkům známa, a není ji zde proto třeba podrobně rekapitulovat, žalobkyně polemizovala se závěry Nejvyššího soudu zcela převzatými soudem I. stupně a namítala též nepřezkoumatelnost rozsudku Nejvyššího soudu ČR vydaného v této právní věci. Uvedla, že danou problematikou se zabývá toliko jediný specializovaný senát dovolacího soudu, proti němuž stojí desítky rozhodnutí různých senátů soudů prvostupňových i soudů odvolacích (které označila) dospívajících ke zcela odlišným právním závěrům. Výklad učiněný dovolacím soudem je tak neudržitelný zejména pro nepřezkoumatelnost opakovaně vydávaných rozhodnutí. Odvolatelka navrhla napadený rozsudek soudu I. stupně změnit tak, že žalobě bude vyhověno.
12. Účastník navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného s odkazem na své v řízení vyjádřené procesní stanovisko a s důrazem na nezbytnost respektování právního názoru a rozhodovací praxe Nejvyššího soudu.
13. Odvolací soud opětovně přezkoumal rozsudek soudu I. stupně postupem podle § 212 a 212a o. s. ř. a vycházejí z ust. § 243g o. s. ř., neboť se v mezidobí zjištěný skutkový stav nezměnil a věc nebylo třeba po právní stránce posoudit odlišně, a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není opodstatněné.
14. Pokud žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí dovolacího soudu, odvolacímu soudu jako soudu, který přezkoumává správnost rozhodnutí soudu I. stupně, nepřísluší se touto námitkou zabývat. K nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí obecně odvolací soud odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2016 sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněného pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek: „*Měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu I. stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. I když rozhodnutí soudu I. stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly -podle obsahu odvolání - na újmu uplatnění práv odvolatele.*“ Odvolací soud přitom neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo takovou vadou odůvodnění, která by odvolatelce bránila v uplatnění opravného prostředku.
15. V předmětné věci soud I. stupně správně zjistil skutkový stav poté, co provedl všechny pro rozhodnutí potřebné důkazy, které v souladu s § 132 o. s. ř. vyhodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Ohledně skutkového stavu, z něhož vycházel i odvolací soud, není ani mezi účastníky sporu. Právní posouzení učiněné soudem I. stupně respektuje současnou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, pročež u vědomí závaznosti právního názoru Nejvyššího soudu v dané věci, jak byl citován shora (v bodě 6 odůvodnění), odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. včetně věcně správného výroku o náhradě nákladů řízení potvrdil.
16. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., neboť účastník byl plně procesně úspěšný i v odvolacím řízení. Náklady odvolacího řízení

představuje odměna advokáta za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (viz § 7 bod 5. a 9. odst. 4, písm. d/ vyhl. č. 177/1996 Sb.), 2x režijní paušál po 300 Kč (viz § 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl.) a náhrada za DHP 1 428 Kč tj. celkem 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. Takové dovolání se podává k Nejvyššímu soudu ČR ve lhůtě 2 měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku u soudu, který rozhodoval v I. stupni.

Praha 27. května 2021

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu